

Glonteale internaționalist

Grigore Vieru

Unora care au cerut să fiu împușcat
Am spus că am avut și noi cultură,
Cultură veche, nu de festival.
Ce rău făcutu-ți-am, lepădătură,
De-ți tot ascuți cuțitul criminal?!
Am spus că tot ce-i sfânt o să rămână,
Că Cineva veghează-al meu destin,
Că Eminescu-a scris doar în română,
În alfabetul nostru cel latin.
Am spus că Eminescu ne e scutul
Cel de lumină lină și oțel,
Că este rău să ne uităm trecutul,
Că și mai rău e să ochești în el;
Că-i fapt de josnicie și ocară
Să duci un trai de cârțiță rămând,
Să nu știi ce se-ntâmplă pe afară
În vântul și-n lumină sângerând;
Că nu e bine tot ce se întâmplă
Cu limba, cu istoria, cu noi.
De ce vrei să-mi înfigi un glonte-n tâmplă,
Turcitule, prăsit de vremuri noi?!
Nu inventez, cum spui, probleme
Și nici dureri. Într-adevăr e rău.
Ci tu ai inventat un fel de steme
Cu spicul aplecat spre sacul tău.
Ascultă-mă! Întregul piept mi-e plin cu
Jăratecul durerii supărat.
Te sfichiuiesc cu varga: „na turbincu!”
Nu cer să fii de cracă spânzurat.
De-atâtea ori văzui a morții coasă,
Jivine din hățisuri m-au păscut,
Dar fiară nu-ntâlnii mai fioroasă -
Ce fel de mumă oare te-a născut?!
Și cum de nu te potopește Nistrul
Cel care astăzi, din pricina ta,
Mi se arată-n inimă sinistru
Și-ajuns-am a-l urî și blestema.
Să lupt cu tine ori să-ți iert păcatul,
Căci iată-avem înnemuriți părinți?!
Dar m-ai lovit în creștet cu placatul
Vroind să-mi vâri istorii noi în minți.
Închei poemul și îmi iert piticul,
Căci mi-au șoptit trei îngeri necorupți:

„Pe-aista l-a fătăt sub cer nimicul
Și n-are nici un rost cu el să lupti”.
„Nu-i chiar așa”, aud cum îmi șoptește
Un frate drag, un cântăreț șoiman:
„Pe-aista nu-l ierta, ci ia-l în clește
Și dă-l prin răzătoare ca pe hrean!”
Ci eu mă uit la fiii mei, la casă
Și caut un răspuns în ochii lor.
Și-atâta suferință mă apăsă
Și nu de glonte, ci de jale mor.
Noi nu ucidem! Noi prin suferință
Eroi, martiri, profeți și sfinți suntem.
Din ea: din suferință-și ia ființă
Vecia-n care credem și cântăm.